చాలా నేర్చుకోవాలి

సిరులొలికే చిన్నారి మనసులోని మాటల మూట – నెలకొక్కటి..!

ఇవాళ పొద్దునించీ ఒకటే వర్షం.. 'రాక రాక ఇవాళే రావాలా ఈ వర్షం.. దుప్పట్లు ఉతికిద్దామనుకున్నాను.. చీరలకి గంజి పెట్టుకుందామనుకున్నాను" అంటూ అమ్మ విసుక్కుంటూ టివి ముందు కూర్చుండి పోయింది.. శ్రీధర్ ఏదో కొత్త గేం కొనుక్కున్నాడంట.. చూడ్డానికి నానీని రమ్మని పిలిచాడంట.. 'వర్షం ఇంకెంతసేపట్లో తగ్గిపోతుందని' అమ్మని ఇప్పటికే చాలా సార్లు అడిగాడు.. "నా చేతిలో ఏమన్నా స్విచ్ ఉందా రా! నాకెలా తెల్సు కరెక్ట్ గా ఎప్పుడాగిపోతుందో" అని అమ్మ అంటుంటే వరండాలో కొచ్చి నిలబడి "ఇందాకటి కంటే చిన్న చినుకులు పడుతున్నాయి కదక్కా!?" అని అడిగి నేను 'అవును.. కాదు' అని చెప్పేలోపులే మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళిపోతున్నాడు!

నేనూ, నాన్నే వర్షం గురించి ఏమీ అనకుండా ఉన్నాము.. నాన్న పడక్కుర్చీలో ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటూ ఉన్నారు.. నేను వరండాలో బల్ల మీద కూర్చుని మెష్ లోనించి వర్షాన్ని చూస్తున్నా.. అహా కాదు కాదు.. పక్కనే ఉన్న కనకాంబరం మొక్కల్లో నించి అప్పుడప్పుడూ బయటకొచ్చి మళ్ళీ ఆ గుబురులోకి వెళ్ళిపోతున్న ఉడుతని చూస్తున్నా..

ఆ చెట్టు గుబురు లో కూడా పాపం బాగా వర్షం పడుతున్నట్లుంది, ఇంకెక్కడైనా దాక్కుందామని చూస్తున్నట్లుంది.. అమ్మ నాకు శ్రీరాముడికి ఉడుత చేసిన హెల్ప్ గురించి చెప్పినప్పటినించి అదంటే చాలా ఇష్టం.. నానీ ఎప్పుడూ పావురాయిలు, కుందేళ్ళని పెంచుకుందామంటాడు.. నాకు మాత్రం ఎంచక్కా ఒక ఉడుతని పెంచుకోవాలనిపిస్తుంది.. బయటకెళ్ళి దాన్ని తెచ్చి ఇక్కడ వరండాలో తడవకుండా ఉంచాలని ఉంది.. కానీ అది నేనెళ్ళి పట్టుకునే వరకూ ఉంటుందా! డింగ్ డింగ్ మని గెంతుకుంటూ వెళ్ళిపోతుంది..

అయినా నేనలా బయటకెళ్ళి వర్షంలో తడిస్తే అమ్మ ఊరుకోదు.. జలుబు చేస్తుందని భయపడుతుంది.. నేను చాలా సార్లు అమ్మని అడిగాను, టెన్ టైమ్సు వర్షం పడితే నేను ఓన్లీ వన్ టైం వర్షంలో తడుస్తానని.. "నీ బేరాలు నా దగ్గర కుదరవు" అంటుంది కానీ అస్సలొప్పుకోదు.. అందుకే ఇక్కడ నిలబడి మెష్ లోనించి చేతులు బయటపెట్టి వర్షంతో ఆడుకుంటాను.

వర్షం అందరికీ ఒకేసారి పడదని చాలా డేస్ క్రితం వరకూ నాకు తెలీదు. అప్పుడెప్పుడో అనిల్ అన్న ఫోన్ చేసినప్పుడు కూడా ఇలానే బాగా వర్షం పడుతుంది.. కానీ వాళ్ళకి మాత్రం ఎండ అంట! నాకర్థం కాక నాన్న ని అడిగాను "వరల్డ్ లో అందరికీ ఒకేసారి వర్షం పడదా?" అని.. అమ్మ అయితే ఒకటే నవ్వు!

అప్పుడే నాన్న చెప్పారు.. ఒక్క వర్షమే కాదు పగలు కూడా అందరికీ ఒకేసారి అవ్వదని!! అంటే మనం రాత్రి పడుకుని నిద్ర పోయేటప్పుడు వేరేచోట స్కూళ్ళకీ, ఆఫీసులకి వెళ్తారంట! గుండ్రంగా తిరిగే భూమికి సూర్యుడు ఒకవైపే ఉంటాడని, ఇంకా ఏదో ఏదో చెప్పబోతుంటే అమ్మ మధ్యలో వచ్చేసి "అంత చిన్నదానికి మీ ఖగోళ శాస్త్రం ఏమర్థమౌతుందండి! అది ఇంకాస్త పెద్దదవ్వాలి.. ఐదో తరగతికి వచ్చాక కానీ అవన్నీ కాస్త తలకెక్కుతాయి" అనేసింది.

అమ్మ ఎప్పుడూ అంతే! ఏమడిగినా చాలు, 'నువ్వు చిన్నపిల్లవి నీ కర్థం కాదులే' అనో లేకపోతే 'ఈ పని చెయ్యాలంటే నువ్వు ఇంకాస్త పెద్దవ్వాలి' అంటూ ఏదీ పూర్తిగా చెప్పదు.. చెయ్యనివ్వదు.. పాపం ప్రతిదానికి భయపడుతుంది.

అంతే కాదు మమ్మల్ని స్కూల్లో తీసుకెళ్ళే ఏ పిక్నిక్లకి, ఎక్స్‌కర్షన్‌లకి వెళ్ళనీయదు.. "ఇంత చిన్నపిల్లలని అలా ఎలా పంపిస్తాము.. ఏదన్నా జరగరానిది జరిగితే!" అంటుంది.

పోయినసారి మా యూనిట్ టెస్ట్ అవ్వగానే మూడు క్లాస్‌ల పిల్లలను కలిపి అమరావతి కి తీసుకెళ్ళారు.. నేనూ, నానీ వెళ్తామని ఎంత బతిమాలినా పంపలేదు.. నాన్న కూడా అన్నారు "వాళ్ళ ఫ్రెండ్స్ తో వెళితే బాగా ఆడుకుంటూ ఎంజాయ్ చేస్తారు.. పొద్దున్న వెళ్ళి సాయంత్రం వచ్చేసేదే కదా.. వెళ్ళనివ్వు" అని..

"ఒక్కరోజైతే మాత్రం ప్రతి నిమిషమూ వీళ్ళని చూస్తూ ఉండలేరుగా.. ఆ లాంచీలవి ఎక్కిస్తారు.. పిల్లలకి నీళ్ళని చూస్తే కాళ్ళు ఆగవు.. ఎందుకొచ్చిన గొడవ, వాళ్ళు వెళ్తే మనతోనే వెళ్తారు" అని అమ్మ గట్టిగా చెప్పేసింది.. తర్వాత సండేనే అందరం కలిసి అమరావతికి వెళ్ళాం.

'వీళ్ళకింకా ఊహ రాలేదు' అని మమ్మల్ని తన చుట్టూనే ఉంచుకుంటుంది.. అప్పుడప్పుడు రేఖా వాళ్ళమ్మ గారితో అంటుంది "మా అమ్మా వాళ్ళు ఇలా దగ్గరే ఉండటం వలన ఈ ఉద్యోగం చేస్తున్నా ప్రశాంతంగా ఉండగలుగుతున్నాను" అని చెప్తుంది.

అమ్మ స్కూల్లో ఇన్స్పెక్షన్ ఉందని, మీటింగ్ ఉందని అప్పుడప్పుడూ మమ్మల్ని అమ్మమ్మ వాళ్ళింట్లో ఉంచేస్తుంది.. అక్కడ మేమెంత గొడవ చేసినా, అటు ఇటూ పరిగెత్తినా వాళ్ళు మమ్మల్ని తిట్టరు.. అక్కడ ఉన్నప్పుడు మా ఇద్దరికీ అమ్మమ్మ ఎప్పుడూ అన్నం తనే కలిపి ముద్దలు చేసి, కథలు చెబుతూ పెడుతుంది..

అమ్మ చూస్తే "వాళ్ళ అన్నం వాళ్ళు తినగలరమ్మా.. నువ్వు మరీ అతి గారాబం చేస్తున్నావు" అంటుంది.. అమ్మమ్మేమో "మందలించే బాధ్యత మీదైతే ముద్దు చేసే పని మాది" అని మాకు అన్నం తినిపిస్తుంది..

నాకూ, నానీ కి కూడా అమ్మమ్మ వాళ్ళు మా ఇంటి దగ్గర ఉండటం చాలా ఇష్టం.. చాలా పండగలకి పిన్ని వాళ్ళు, మామయ్యలు అందరూ వాళ్ళింటికి వస్తారు.. అప్పుడు పిల్లలందరం అక్కడికీ, మా ఇంటికీ మధ్య పరుగులు పెడుతూనే ఉంటాము.. సెలవలు ఇచ్చినప్పుడల్లా ఎవరో ఒకరు వస్తూనే ఉంటారు.. పాపం రేఖా వాళ్ళ అమ్మమ్మ వాళ్ళు, నాన్నమ్మ వాళ్ళు కూడా వేరే వేరే ఊళ్ళల్లో ఉంటారు.. చాలా చాలా రోజులకి గానీ వాళ్ళని చూడటానికి వీళ్ళు వెళ్ళరు.

మా ఇంటికి ఎవరన్నా వచ్చినా, మేము ఎవరింటికన్నా వెళ్ళినా వాళ్ళు "పిల్లలెలా చదువుతున్నారండీ?" అని అడుగుతారు.. అమ్మ వెంటనే "సిరితో అస్సలు బెంగ లేదు.. ప్రతిసారీ క్లాసు ఫస్ట్ వస్తుంది.. నానీ తోనే తలనొప్పి అంతా" అని చెప్పగానే వాళ్ళు "అవునా! సిరీ మరి పెద్దయ్యాక నువ్వేమవుతావు? డాక్టరా? ఇంజనీరా?" అని అడుగుతారు.. నేను "ఏమో తెలీదు" అనేసి నవ్వుతాను.. కానీ నాకు 'విమానం నడిపే డ్రయివర్' అవ్వాలని ఉంటుంది.. అప్పుడు ఎంచక్కా గాల్లోనే ఎగురుతూ ఉండొచ్చు.. మా చిన్నమామయ్య అడిగినప్పుడు ఇలానే చెప్తే అందరూ గట్టిగా నవ్వారు.

మామయ్య కూడా నవ్వుతూనే "విమానం నడిపేవాళ్ళని పైలట్ అంటారమ్మా.. డ్రయివర్ కాదు" అని చెప్పి "అయినా ఇంకా చిన్నపిల్లవి.. అప్పుడే ఎలా తెలుస్తుందిలే" అని నవ్వాడు.. అదిగో మళ్ళీ 'చిన్నపిల్ల' అంటున్నారు!!

నాకు గబగబా పెద్దయి పోవాలని అనిపిస్తుంది ఎప్పుడూ.. అప్పుడైతే అమ్మా నాన్నని ఏది అడిగినా "నీకర్థం కాదులే" అనకుండా అన్నీ చెప్తారు.. ఇంకా నేను సైకిలు తొక్కడం బాగా నేర్చేసుకుని, అమ్మ పంపించే అన్ని కొట్లకీ నానీ తోడు లేకుండా ఒక్కదాన్నే వెళ్ళిపోవచ్చు.. ఇంకాస్త పెద్దయితే చక్కగా కల్పనక్క వాళ్ళ లాగా రంగు రంగుల బట్టలు వేసుకుని కాలేజీకి వెళ్ళొచ్చు.. ఇంకా టివి కూడా చాలాసేపు చూడొచ్చు.. ఇవన్నీ అమ్మతో అంటే బాగా నవ్వేసి "ఎదగడానికెందుకే తొందర" అని ఏదో పాటలా పాడుతుంది.

కానీ మొన్నొకరోజు నేను స్నానం చేసాక దేవుడికి దండం పెట్టుకుంటుంటే నాన్నతో అంటుంది "ఇదివరకు ఎప్పుడో ఒకరోజు ఇలా దండం పెట్టుకునేది.. ఈ మధ్య ఏంటో రోజూ పెట్టుకుంటుంది.. చూస్తుండగానే ఇది పెద్దదై పోతుంది.. చూడండి ఇదివరకటిలా

ఓ ఇల్లంతా గెంతులు వేస్తూ పరిగెత్తటం లేదు.. మీరు తెచ్చే ఆ పిల్లల పుస్తకాలు అస్సలు వదలటం లేదు!"

నాన్న "అన్నీ నా పోలికలే.. ఇప్పటినించే పుస్తకాలు వదలటం లేదు" అంటున్నారు. నిజమే.. నాన్న 'చందమామ' 'బాలజ్యోతి' 'కిడ్స్ వరల్డ్' అని బుక్స్ తెస్తున్నారు.. అందులో రాజుల కథలు, కాకి, నక్క కథలు చదువుతుంటే భలే ఉంటుంది.. ఇప్పుడు అమ్మకి ఖాళీ ఉన్నా లేకపోయినా కథ చెప్పమని వెంట పడటంలేదు.. నేను చదివి నానీకి కూడా చెప్తున్నా.

నానీ గుడ్ బోయ్ లానే ఉంటాడు కానీ ఒక్కోసారి చాలా కోపం తెప్పిస్తాడు.. నేనేది చేస్తే తనూ అదే పని చేయాలంటాడు.. ఒకసారి నేనూ, రేఖా బంకమట్టితో బొమ్మలు చేసుకుంటుంటే నేనూ చేస్తానని వచ్చాడు.. 'నీకు చేతకాదు ముందు మమ్మల్ని చూసి నేర్చుకో' అంటే వినకుండా తనూ మట్టి ముద్ద తీసుకుని అబ్బాయి బొమ్మ చేయడం మొదలుపెట్టాడు.. కానీ ఆ ముద్దలో ఎక్కువ నీళ్ళు పోసాడేమో అది జారిపోతూ అస్సలు బొమ్మ రావటం లేదు.. మళ్ళీ ఇంకాస్త మట్టి కావాలంటాడు.. రేఖా, నేనూ ఇవ్వనంటే ఇవ్వనన్నాము.. అంతే! గభాల్న లేచి "మీ డొక్కు మట్టి నాకేమి వొద్దు" అని తన మట్టి ముద్ద మా వైపు విసిరేసి పోయాడు.. అదేమో మా మీదకి చింది మా బట్టల మీద పడింది..

నేను వెంటనే పరిగెత్తుకెళ్ళి వాడిని గట్టిగా గిచ్చి వచ్చాను.. మేము కొట్టుకున్నప్పుడల్లా వాడు పిడికిలి బిగించి గుద్దుతాడు.. భలే నెప్పి వేస్తుంది అసలు.. అంత బక్కగా ఉంటాడా, కొట్టేప్పుడు అసలు అంత బలం ఎక్కడినించి వస్తుందో మరి!! నేను కూడా అలానే కొడితే వాడికస్సలు తగలదనుకుంటా, నవ్వుతానే ఉంటాడు! అందుకే నేనైతే గట్టిగా గిల్లడమో, కొరకడమో చేస్తాను!

వాడు గుద్దిన దెబ్బలు కనిపించవు కానీ నేను గిల్లినవి, కొరికినవి కనబడతాయి కదా.. అంతే, పెద్దగా ఏడ్చుకుంటూ అమ్మ దగ్గరకో, నాన్న దగ్గరకో వెళ్తాడు.. ఇంక ఇద్దరూ నన్నే తిడతారు.. వాడు కూడా కొట్టాడంటే "మరి నువ్వు కూడా అలానే కొట్టు కానీ ఇలా గిచ్చితే, కొరికితే వంట్లోకి విషం చేరుతుంది తెలుసా!" అని తిడతారు.. వాడిని కూడా "అక్కని కొట్టడం తప్పు కాదూ" అని తిడతారు.

ఒకసారైతే నేను ఏదో బొమ్మ గీసుకుంటుంటే నానీ కూడా బొమ్మ గీస్తానని పేపర్ తెచ్చుకుని కూర్చున్నాడు.. ఏవో రెండు మూడు గీతలు గీసి నా చేతిలో ఉన్న ఆరెంజ్ కలర్ పెన్సిల్ కావాలని అడిగాడు.. నేను కలర్ వేస్తున్నాను వేరే దానితో గీసుకో అంటే వినలా.. అదే కావాలని కూర్చున్నాడు.. నాకు బాగా కోపం వచ్చి నేనసలు ఈ కలర్ నీకివ్వనే ఇవ్వను అని చెప్పాను.. కాసేపు కాళ్ళు రెండూ నేలకి కొడుతూ పేచీ పెట్టాడు.. నేను వేరే వైపు తిరిగి కలర్ వేసుకుంటుంటే ఉన్నట్టుండి నా చేతిలోనించి ఆ పెన్సిల్ లాక్కుని పరిగెత్తాడు.

నేనూ వాడి వెనకాలే పరిగెత్తాను.. మా సందులో ఒకళ్ళు ఇల్లు కట్టుకుంటున్నారు.. అక్కడ ఇసుక, కంకర రాళ్ళు, గులరాళ్ళు పెద్ద పెద్ద కుప్పల్లాగా వరుసగా పోసి ఉన్నాయి.. వాడు ఒక్కో కుప్ప ఎక్కి దిగి వెళ్తుంటే నేనూ వాడి వెనకాలే ఆ కుప్పలు ఎక్కుతూ గులకరాళ్ళ కుప్ప మీద రాళ్ళు గుచ్చుకుని పడిపోయాను.. ఆ రాళ్ళన్నీ మోకాలికి గుచ్చుకుని ఎంత నొప్పి వేసిందో! వాడేమో దూరంగా నించుని "రా పట్టుకో" అని పెద్దగా నవ్వుతున్నాడు.. నాకైతే ఎంత కోపం వచ్చిందో! అంతే, ఒక రాయి తీసుకుని వాడి వైపుకి గట్టిగా విసిరేసాను!

అది వెళ్ళి వాడి తలకి ఠంగ్ మని కొట్టుకుంది.. ఇక వాడు కలర్ పెన్సిల్ అక్కడే పడేసి ఏడుస్తూ ఇంటికి పరిగెత్తాడు! నేను ఆ పెన్సిల్ తీసుకుని కుంటుకుంటూ వెళ్ళాను.. చేతులు ఊపుకుంటూ అమ్మకి ఏంటో చెప్తున్నాడు.. నన్ను చూడగానే అమ్మ "సిరీ, పెద్దదానివయ్యుండి వీడితోపాటు సమానంగా అల్లరి చేస్తున్నావుగా! రాయితో కొట్టడం ఏంటసలు? రక్తం చూడు ఎలా కారుతుందో.. నుదుటి మీద తగిలింది కాబట్టి సరిపోయింది.. అదే కాస్త కిందగా కంటికి తగిలితే ఏం కావాలి! మీ నాన్న రానీయండి అసలు.. ఆయనే చెప్తారు మీ పని" అని నానీ ని పంపు దగ్గరకి తీసుకెళ్ళి దెబ్బ తగిలినచోట కడుగుతుంటే వాడు ఇంకా గట్టిగా ఏడవటం మొదలుపెట్టాడు.

‘వాడికసలు పెద్ద దెబ్బేమి తగల్లేదు.. బ్లడ్ కొంచెం అంటే కొంచెమే కనిపిస్తుంది.. అయినా ఎంత వేషాలేస్తున్నాడో!‘ అనుకుంటూ నేను లోపలికి వెళ్ళబోతుంటే వెనకనించి అమ్మ ‘నీకేమైంది అలా కుంటుతున్నావు?" అని అడిగింది.. నేను గులకరాళ్ళ మీద పడ్డానని చెప్పగానే నా కాళ్ళు చూసి "ఆ దెబ్బలేమిటసలు.. రోజు రోజుకీ ఇద్దరూ పిల్ల రాక్షసుల్లా తయారవుతున్నారు" అంది.. నాక్కూడా దెబ్బలన్నీ కడిగి, మా ఇద్దరికి మందు రాసి అన్నం పెడుతుంటే నాన్న వచ్చారు.

వెంటనే మా పోట్లాట గురించి చెప్పింది.. నాన్న ఏమో "ఇక లాభం లేదు.. వీళ్ళిద్దరినీ హాస్టల్లో చేర్పించేద్దాం.. ఉన్నది ఇద్దరే కానీ, కలిసి ఉండటం అస్సలు తెలీదు.. అక్కడ వందల మంది మధ్య ఉంటే గానీ అక్కంటే, తమ్ముడంటే విలువ ఏంటో అర్ధ కాదు! రేపే వెళ్ళి స్కూల్లో అప్లికేషన్స్ తెస్తాను" అన్నారు.

అమ్మో! హాస్టలా!! నాకు మా క్లాసులో భవాని గుర్తొచ్చింది. వాళ్ళ అమ్మా నాన్న గారు ఏదో ఊళ్ళో ఉంటారు.. భవానీని, వాళ్ళ తమ్ముడిని మా స్కూల్ హాస్టల్ లో చేర్పించారు.. పాపం అక్కడ వాళ్ళకి పెట్టే అన్నం సరిపోదంట.. ఎప్పుడూ ఆకలేస్తుంది అంటుంది.. అందుకే అమ్మ తినడానికి చేసేవి అప్పుడప్పుడూ తనకి పొట్లం కట్టుకొచ్చి ఇస్తాను.. వాళ్ళ ఊరి నించి ఎవరన్నా వచ్చినప్పుడు పెద్ద పెద్ద సంచీల్లో తనకి, వాళ్ళ తమ్ముడికి తినడానికి ఏవేవో తెస్తారు కానీ అవి రెండురోజుల్లో అయిపోతాయంట.. అలా ఎలా అంటే తను లేనప్పుడు తన పెట్టెలోంచి దొంగతనం చేస్తారంట! అదే కాదు, ఎప్పుడూ చేతుల మీదా, కాళ్ళ మీదా పుళ్ళు, జడేమో పిచ్చి పిచ్చిగా వేసుకుంటుంది.. ఇంకా ఏంటంటే వాళ్ళ తమ్ముడు, తను క్లాస్‌కి వచ్చినప్పుడే మాట్లాడుకోవాలి.. అబ్బాయిలకి, అమ్మాయిలకి గదులు వేరే వేరే చోట్ల ఉంటాయిగా.. స్కూల్ అయ్యాక ఇంక కలవనీయరంట!

అదంతా గుర్తొచ్చి నేను "వద్దు నాన్నా, హాస్టల్లో అయితే మమ్మల్ని ఎప్పుడూ కలిసి ఆడుకోనీరు.. మేమెప్పుడూ కొట్టుకోము.. కదా నానీ!" అని నానీ వంక చూడగానే వాడు కూడా "అవును అవును ఇంకెప్పుడూ కొట్టుకోము" అన్నాడు.

"చూస్తాను ఎన్ని రోజులు ఈ మాట మీద ఉంటారో! మళ్ళీ ఇంకొకసారి కొట్టుకున్నారని తెల్సిందా, ఈసారి ఇలా ముందు చెప్పేది లేదు.. తిన్నగా ఇద్దర్నీ తీసుకెళ్ళి అక్కడ వదిలేసి రావటమే!" అనేసి నాన్న వెళ్ళిపోయారు.

అప్పటినించి మేముప్పుడూ దెబ్బలు తగిలేటట్లు కొట్టుకోలేదు! దేని గురించన్నా పోట్లాడుకున్నా అమ్మ గానీ, నాన్న గానీ వస్తున్న శబ్దం అయితే గబుక్కున ఆపేసేస్తాము. తర్వాత నాన్న చాలా సార్లు చెప్పారు మేమిద్దరం మా బొమ్మలు, వస్తువులు అన్నీ ఒకరితో ఒకరు పంచుకోవాలని.. ఒకరితో ఒకరు ప్రేమగా ఉండాలని. "అసలు మీరిద్దరుంటేనే ఇంత గొడవ చేస్తున్నారు, మేము ఐదుగురం చిన్నప్పుడు ఒకే ఇంట్లో ఎంత చక్కగా ఉండేవాళ్ళమో తెలుసా!" అని అన్నారు.

ఇప్పుడు నానీకి క్లాస్ లెసన్స్ ఏమన్నా అర్ధం కాకపోతె నన్నే అడుగుతున్నాడు.. నేను అవి ఎప్పుడో చదివేసానుగా అందుకే గబగబా చెప్పేస్తున్నా.. ఒకసారి వాడి క్లాసులో అబ్బాయి పుట్టినరోజని చాక్లెట్లు ఇస్తే, ఒకటి నాకోసం దాచి సాయంత్రం రిక్షాలో ఇచ్చాడు.. నేనైతే అంతకు ముందు ఎప్పుడూ వాడికి అలా తెచ్చివ్వలేదు.. అప్పుడు నేను రాళ్ళ మీద పడినప్పుడు వాడు గట్టిగా నవ్వుతుంటే ‘వీడిని వేరే వాళ్ళకి ఎవరికో తమ్ముడిగా ఇవ్వకుండా నాకెందుకు ఇచ్చావు స్వామీ‘ అని కోపంగా దేవుడితో అనుకున్నా.. కానీ ఇప్పుడు ‘నానీ నాకే తమ్ముడని అనుకుంటుంటే చాలా సంతోషంగా ఉంది.

పిన్నిలు, బాబాయిలు, అత్తయ్యలు, మామయ్యలు, పెద్దమ్మ, పెద్దనాన్నలు, ఇంకా అనిల్ అన్నయ్య, కల్పనక్క, పెదబాబు, చినబాబు ఇలా పిల్లలు చాలా మంది అందరం ఒకే కుటుంబంలోని వాళ్ళని నాన్న చెప్తారు.. "ఒకే కుటుంబం అయితే మరి అందరం కలిసి ఒకే ఇంట్లో ఉండాలి కదా నాన్నా" అని అడిగాను..

"వాళ్ళు చేసే పనులు, ఉద్యోగాలు వేరే వేరే ఊళ్ళల్లో ఉన్నాయి కాబట్టి వేరే వేరేగా ఉంటున్నారు.. కానీ పండగలప్పుడు ఎక్కడో ఒకచోట కలుస్తున్నాము.. అలానే అప్పుడు పెద్దనాన్న స్కూటర్ మీదనించి పడిపోయినప్పుడు కాలికి పెద్ద దెబ్బ తగిలితే మనం పెద్దనాన్నని

మన ఇంట్లో ఉంచి మంచి డాక్టర్ కి చూపించాము.. అలా ఒకరికొకరు హెల్ప్ చేసుకోవడం మానలేదు కదా! నువ్వూ, నానీ కూడా పెద్దయ్యాక బాగా చదువుకుని వేరే వేరే చోట్లకి వెళ్ళిపోయినా ఇలానే అన్ని విషయాల్లో కలిసి ఉండాలి" అని చెప్పి "ఇలా ముందు మీ ఇద్దరు ఒకరితో ఒకరు చక్కగా ఉంటేనే బయట మీ ఫ్రెండ్స్ తో, చుట్టుపక్కలవాళ్ళతో మంచిగా ప్రవర్తిస్తారు" అన్నారు.

నాన్న అలా చెప్పిన తర్వాత నించీ నేను ఏ కథ చదివినా ముందు నానీ ని పిలిచి చెప్తాను.. ఇంకా ఎవరేమన్నా ఇస్తే ముందు నానీకి ఇచ్చి వాడిని కొన్నిరోజులు వాడుకోమంటాను.. ఒక్కోసారి తీసుకుంటాడు, ఇంకొన్నిసార్లు "నాకొద్దులే అక్కా నువ్వే ఉంచుకో" అని తీసుకోడు.

వాడికి కూడా చాలా విషయాలు నాకంటే బాగా అర్థమైపోతున్నాయి.. అందుకే ఇంటికొచ్చాక నా కబుర్లన్నీ వాడితోనే! ఇక నాన్న తెచ్చే పుస్తకాల కోసం చూడటం.. అందుకే ఇదివరకులాగా అందరితో బోల్డు మాటలు చెప్పడానికి వీలవడంలేదు.. అమ్మ చెప్పింది వచ్చే సంవత్సరం క్లాసులో నాకు లెక్కలు చాలా కష్టంగా ఉంటాయని.. ఇప్పుడులాగా ఆ౦ నిమిషాల్లో చేసేయడానికి అవదని. అయితే ఎంతసేపు పట్టినా సరే నేను బాగా నేర్చుకుంటాను.. బాగా చదివి తొందరగా పెద్దదాన్నయిపోయి విమానం పైలట్ అవ్వాలి!

'సిరీ, ఏమిటసలు ఉలుకూ పలుకూ లేదు.. అంత దీర్ఘంగా ఇందాకటి నించీ ఆ వర్షాన్నే చూస్తున్నావా!? లోపలికి పద అన్నం తిందువుగానీ" అమ్మ వెనక నించి అనేసరికి నేను అమ్మతో పాటు లోపలికి వెళ్తూ "అమ్మా, నేను ఎంత పెద్దయ్యాక వర్షంలో తడవొచ్చు?" అంటే అమ్మ గట్టిగా నవ్వి 'ఎదగడానికెందుకే తొందర.." అంటూ మళ్ళీ అదే పాట పాడుకుంటూ వంటగదిలోకి వెళ్ళింది.

చివరిగా ఓ మాట!

అమ్మా నాన్నల వెచ్చని రెక్కల కింద రక్షణ, వారి ప్రేమ, ఆప్యాయత, మందలింపులు, అప్పుడప్పుడూ వేసే రెండు మూడు దెబ్బలు, ప్రతి విషయాన్ని వీలైనంతవరకు విశదీకరించి చెప్పటం... అమ్మమ్మ తాతయ్యల ముద్దు, గారాబం.. చక్కని స్నేహితులు.. ఇదీ చిన్నారి సిరి బాల్యం! సముద్రంలో ఉండే బోల్డన్ని నీళ్ళన్నీ ఉప్పగా ఉంటాయని.. అవి దేనికీ పనికిరావనీ, అసహ్యంగా ఉండే గొంగళిపురుగే అందమైన సీతాకోకచిలుకగా మారుతుందని.. తన ఇల్లు, ఆడుకునే పెద్ద గ్రౌండ్, రోడ్లు ఇవన్నీ ఉండే భూమి అసలైతే ఒక పెద్ద బంతిలా గుండ్రంగా ఉంటుందని.. ఇలా కొత్త విషయాలు తెలుసుకున్న కొద్దీ ఇంకా ఏదో తెలుసుకోవాలనే ఉత్సాహం.. చిన్నమామయ్య వాళ్ళ పిల్లలకి కొనే మంచి మంచి బొమ్మలు అమ్మా నాన్న తనకెందుకు ఎప్పుడూ కొనిపెట్టరని.. తనకున్న మంచి బట్టల్లాంటివి సాంబయ్య వాళ్ళ అమ్మాయికి ఎందుకు లేవనే ప్రశ్నలు సిరికి ఎప్పుడూ ఉదయించలేదు.. ఆర్థిక తారతమ్యాల గురించి ఎంతో సున్నితంగా వివరించే తల్లితండ్రులే దానికి కారణం.. చుట్టుపక్కల పరిస్థితుల ప్రభావం పిల్లల మీద ఎంతో ఉంటుంది.. అది ఎలాంటి చెడు పరిణామాలకి దారితీయకుండా ఉండడానికి శ్రద్ధ, క్రమశిక్షణే కాకుండా పిల్లలతో ఎక్కువ సమయం గడిపేలా చూసుకోవడం ఎంతో అవసరం.. తమ పిల్లల మానసిక పరిణితికి చక్కటి శ్రద్ధ తీసుకున్న తన తల్లితండ్రుల వల్ల సిరికి తన బాల్యం ఎంతో అందమైన జ్ఞాపకంగా మిగిలిపోతుందనడంలో సందేహం లేదు!